

Un vot

Les tres ocasions en què Francisco Camps va presentar-se com a cap de llista del PP a les eleccions valencianes –els anys 2003, 2007 i 2011– va rebre un total de 3.653.350 vots. Xifres gegantines al costat de la que la setmana passada el va salvar de ser declarat culpable d'un delicte de suborn passiu impropri. Per 5 vots a 4, el jurat popular que havia de dictar el veredicté va decantar-se per l'absolució, el resultat més ajustat amb què podia esdevenir exculpat. Ara Camps reclamarà el protagonisme perdut el juliol passat, quan va dimitir com a cap del Consell per tal de defensar-se als tribunals. La imprevisibilitat és absoluta.

■ Un dossier de Víctor Maceda

Camps va conuiu amb el seu problema fins que el problema el va engolir, doncs i, ara que se n'ha sortit, el problema és per al PP: com cal recuperar-lo?, què cal fer-ne? Això es van demanar de seguida els capitosts de la formació, tant a València com a Madrid,

perquè el *problema Camps* és, sens dubte, un problema compartit.

L'acta alliberadora, la que li va restablir la condició de Molt Honorable i li va provocar un somriure d'orella a orella –a diferència de Ricardo Costa, el seu company al banc dels acusats, també considerat *no culpa-*

ble, però d'eufòria continguda–, va llegir-la el membre del jurat que més clarament sintonitzava amb les tesis de les defenses i que no va amagar-se gens ni mica de fer-ne ostentació. A les 19 hores del dimecres 25 de gener, quan en feia 53 que els nou integrants del tribunal popular havien

PRATIS / CAMIPS

Camps, seguit de la seua esposa i del seu fill gran, abandona les dependències del TSJCV amb el veredict de *no culpable* a la butxaca. Com Ricardo

rebut l'objecte del veredict, el magistrat Juan Climent va cridar les parts per a convocar l'audiència pública en què s'havia de fer saber el resultat de les deliberacions. Havien aconseguit la majoria mínima de cinc vots que calia per a absoldre els acusats, un requisit que s'havia d'ampliar a set vots —el 77% dels vots del jurat— per tal que el veredict fora condemnatori.

Què va passar en aquell temps d'incomunicació i aïllament constant és un enigma que els qui en van formar part han jurat endur-se a la tomba, però és molt probable que a l'inici foren més els partidaris de declarar Camps culpable; una majoria minsa i insuficient, sí, però majoria. Però, atès que hi havia tres membres obertament partidaris de l'absolució, segons que es desprenia de la seua actitud a la sala durant les darreres setmanes, l'única eixida possible

era aquesta o el blocatge, cosa que hauria menat a dissoldre del tribunal i haver de repetir la vista, cosa que ningú no volia ni tan sols considerar com a hipòtesi. A més, l'existència d'un líder d'opinió al trident en qüestió va ser providencial a l'hora de desanivellar la balança en favor de Camps.

Aquest líder d'opinió, situat a la part més propera al públic i que mai no va amagar un sentiment d'importància irrefrenable, va esdevenir-ne el portaveu després d'haver-ho sortejat o d'haver-se ofert ell mateix —tampoc no se sap. Per tant, la jove que seia a l'altre extrem de la primera filera i que havia exercit com a portaveu provisional durant el judici, va ser substituïda per l'únic component que feia indicacions als companys i que a voltes fins i tot va decidir de no observar la documentació aportada per les acusacions. La

manca d'un contrapès al si del grup, una percepció estesa pels observadors del judici, anava a favor de Camps i de Costa.

Més enllà de la durada del procés deliberador i del fet que s'hi estigueren tant de temps, un altre aspecte que qüestionaria el desequilibri inicial de cinc vots a quatre a favor de l'absolució és que les 21 preguntes de què constava l'objecte del veredict —en què apareixien clarament separats els fets favorables als acusats i els que no ho eren— van respondre-les de manera unívoca: “per cinc vots a quatre”, “per cinc vots a quatre”, “per cinc vots a quatre”, “per cinc vots a quatre”... No s'estava de repetir el portaveu, tan dret com solemne. Els judicis amb jurat popular acostumen a oferir votacions diverses al llarg de l'objecte del veredict.

Costa, acompanyat de la seua parella.

Aquest no era un judici qualsevol, és clar, i de segur que la pressió mediàtica i social va poder influir molt en aquells que en primera instància eren partidaris de la culpabilitat, però que alhora presentaven un caràcter més feble i mal·leable. La segona nit que van passar al cèntric hotel Inglés de València –a tocar de la casa de Camps i de les botigues selectes on la trama corrupta adquiria regals– sembla que un o dos partidaris de la culpabilitat es van convèncer de la necessitat de desdir-se en favor dels acusats, sota el precepte d'*in dubito pro reo*. L'axioma que sempre presenten les defenses per a mirar de tombar les proves de les acusacions i que en aquest cas el lletrat de l'ex-president valencià va dur a les últimes conseqüències. Els el va explicar després d'haver assaonat el

terreny durant 26 sessions en què no va aportar cap document que exculpara el seu client, però en què va qüestionar-ne totes i cadascuna de les acusacions. Un argumentari que el líder del jurat –la *llebre*, com s'anomena col·loquialment– va apuntar amb passió i dedicació.

Així, la principal tesi sobre la qual cinc membres del tribunal han exculpat Camps han estat les contradiccions del conegut com a *sastre* José Tomás, que va canviar de versió de manera reiterada durant les primeres sis declaracions davant els jutges i la policia. A partir de la sisena, davant el jutjat central número 5 de Madrid, Tomás ja no va desdir-se'n, inclosa la seua intervenció davant el jurat, quan va jurar “per Déu” que “ni Camps ni Costa no van pagar mai ni un sol euro” a les botigues Milano i Forever Young. El magistrat-president Juan Climent els havia remarcat la necessitat d'atendre allò que sentiren durant la vista i que no feren cas de les declaracions anteriors dels testimonis, però els viratges inicials del mediàtic Tomás han pogut salvar Camps.

Un altre dels pilars sobre els quals el jurat va fonamentar la majoria absoluta fou la declaració de la comptable Raquel Vázquez, que havia assegurat que “algun hacker” havia “manipulat” el seu ordinador per tal de modificar conceptes i enviar-hi correus electrònics. La seua versió va entrar en col·lisió amb la de l'informàtic Francisco Ferre, però la majoria del jurat va atorgar més versemblança a la de Vázquez, que, malgrat tot, mai no va denunciar la presumpta intervenció del seu ordinador.

Els altres dos arguments de pes que van destacar els cinc membres del tribunal partidaris de la no-culpabilitat foren les declaracions dels perits i les dels funcionaris de la Generalitat. Alguns dels primers, provinents de l'Agència Tributària, no van ser capaços de traçar amb exactitud el pagament de la roba presumptament regalada, i els segons van remarcar que Camps i Costa no influïren mai en cap procés de contractació de les empreses de la trama, que va obtenir

El jurat popular argumenta la decisió en aspectes que no són l'objecte de la causa

uns ingressos superiors als 7 milions d'euros de l'administració valenciana. “Aquest no és l'objecte de la causa”, es va fer un fart d'incidir Climent, perquè en cas d'haver-hi participat s'hauria tractat d'un suborn en tota regla, un delictes de grau superior.

Finalment, el jurat va circumscriure el tracte amistós de Francisco Camps i Ricardo Costa amb Álvaro Pérez a una “relació comercial”, sense explicar gaire més, i va atorgar molta importància a la declaració testifical d'Isabel Jordán, la persona que en una conversa enregistrada per José Luis Peñas [el regidor de Majadahonda (Madrid) que va des tapar la trama] li havia assegurat que havia tret “30.000 euros per a pagar els vestits del senyor Camps”. Al TSJCV, i en resposta a l'advocat de Boix, Jordán va matisar que desconeixia si, en efecte, s'havia fet o no aquell pagament que ella mateixa –als enregistraments– deia que havia ordenat.

La fiscalia i l'acusació popular.

Les acusacions van assistir desolades a la lectura del veredictes per part del jurat, després de més de 150 hores de vista intensa, amb testimonis de tota mena i silencis molt significatius. A la fi, la imatge dels empresonats –hi van arribar emmanillats i amb una forta custòdia policíaca– Francisco Correa i Pablo Crespo no va impactar el tribunal, com tampoc la presència d'Álvaro Pérez o el torrent de converses telefòniques que evidenciaven una proximitat absoluta als caps de la trama.

Tant la fiscalia com l'acusació popular, que representava el PSPV-PSOE, van posar l'accent en la solidesa de les proves aportades, en

PRATS I CAMPS

Captures del moment en què Costa i Camps s'assabenten del veredict que els declara no culpables; els seus lletrats, Juan Casanueva i Javier Boix,

contraposició a l'absència de proves per part de les defenses. Però va ser en va.

Tampoc no va tenir efecte la seua insistència en la conformitat signada el 20 de juliol del 2011 pels altres dos encausats al mateix procediment, l'ex-vice-president Víctor Campos i Rafael Betoret, ex-cap de gabinet de la Conselleria de Turisme. El primer havia afirmat a la vista que s'havia reconegut culpable després de parlar-ne amb Camps, que li havia confirmat que faria igual, i el segon va negar-se a badar boca. Tots dos queden ara en una situació complicada, atès que han pagat sengles multes per un delict de què han estat absolts els dos companys de partit i de causa. Campos, que va declarar-se innocent al judici, podria ser denunciat per testimoni fals, mentre Betoret, que va aportar la roba regalada per tal de rebaixar la sanció econòmica que van imposar-li, ha dit a la premsa, en un castellà ben castís que, "como siempre, a pagar pocarropa [sic]".

La brillant exposició final de Virgilio Latorre no va tenir premi, doncs, ni tampoc la de la fiscal Miryam Segura, més indecisa i confusa

El tribunal ha esmentat les declaracions contradictòries anteriors del sastre José Tomás per comptes de fer prevaler la de la vista

que la seua companya, Concepción Sabadell, que va mostrar-se didàctica i clara. Els dos interrogatoris més importants del judici –els de Camps i Tomás– i l'informe final van anar a càrrec de la primera, però.

Camps va abocar-se al judici conscient que la llei del jurat és força garantista i afavoreix l'acusat. La majoria de set vots per a culpabilitzar complica molt el panorama a les acusacions, però la de cinc per tal d'absoldre encara atorga més possibilitats a unes defenses que s'han de limitar a posar traves i qüestionar-ho tot.

Les defenses. En aquest sentit, el mestratge de Javier Boix encara ha dificultat més el camí a les acusacions. Va qüestionar tot el procediment, va presentar Camps com una persona austera i propera i, sobretot, va adreçar-se al jurat d'una manera

planera, molt intel·ligible i directa. No va estalviar referències polítiques –acusant la fiscalia de tenir més membres al judici que no en alguns en què s'han jutjat integrants d'ETA–, alhora que els avisava que ell no votava com Camps, per tal de generar empatia en els membres del jurat que podien sentir-se poc proclius al PP.

Boix va salvar Rafael Blasco d'una condemna gairebé segura quan aquest, en la seua etapa com a conseller socialista valencià, fou processat per un cas urbanístic; va fer igual amb els encausats de l'anomenat *cas Naseiro*, que als inicis dels anys 90 va investigar una presumpta trama de finançament il·legal del PP valencià, i ara ha aconseguit que Camps isca absolt, però bé que el 20 de juliol passat ja li tenia preparat l'escrit de conformitat. Ara s'enfrontarà a un judici encara més complicat: el que ha de dilucidar la in-

saluden el lletrat de l'acusació popular, Virgilio Latorre, i les fiscals Miryam Segura i Concepción Sabadell s'ho miren incrèdules.

nocència o no de l'ex-president de la Diputació de Castelló, Carlos Fabra, acusat de diversos delictes de tràfic d'influències i frau fiscal, entre més. El seu bufet també es va encarregar de la defensa dels assassins del jove Guillem Agulló, mort a Montanejos (Alt Millars) l'any 1993 a mans d'un grup d'ultradretans. Van aconseguir que Pedro Cuevas, l'autor de la mort, només passara quatre anys de presó dels catorze que en principi li havien estat imposats.

De la seua banda, Juan Casanueva, el lletrat de Costa, s'ha apuntat un punt molt valuós. En tot moment va separar el cas de Camps del del seu client, que mai no ha format part de l'administració valenciana i que per tant no havia de tenir, en principi, cap mena d'influència sobre els seus funcionaris. Costa ho tenia més bé que Camps, però anar-hi en un paquet no el beneficiava gens. Amb l'absolució a la butxaca, l'ex-secretari general del PPCV i portaveu d'economia del partit a les Corts acararà amb més coratge els processos que encara té pendents, especialment el del suposat finançament irregular, que camina molt més lent i podria allargar-se

Camps encara pot visitar els tribunals per uns altres procediments

tres o quatre anys. En el cas d'haver resultat culpable, Costa hauria tingut antecedents penals i a la següent vista s'hauria jugat passar per la presó.

Un cas de molta més volada que els socialistes van voler adjuntar al dels vestits però que l'instructor d'aquesta branca, José Flors, va decidir de separar. Amb tota la cúpula del PPCV i diversos ex-consellers també asseguts al banc dels acusats, ni que haguera estat d'ací a uns anys, les possibilitats de Camps s'haurien reduït de manera exponencial. A més, l'hauria jutjat un magistrat del TSJCV i no un jurat inexpert.

Amb tot, les visites de Camps a l'alt tribunal valencià poden no haver acabat. És factible que el criden a declarar, ni que siga com a testimoni, a la causa del presumpte finançament il·legal i a la que té a veure amb la polèmica visita del papa Benet XVI a

València de l'any 2006, també relacionada amb la trama *Gürtel*. I, per si no n'hi havia prou, també poden citar-lo amb motiu dels contractes que l'Institut Nòos, que dirigia Iñaki Urdangarin, va signar amb l'administració valenciana sota la seua presidència.

I d'aquest cas, el dels vestits, encara li queda per a descordar-se el darrer botó. Les acusacions poden recórrer contra la sentència que redactarà el jutge Climent –el sentit principal de la qual no pot variar gaire, però sí la manera d'explicar els fets– davant el Tribunal Suprem, en cassació. El document en qüestió no s'haurà enllestit fins d'ací a un mes, pel cap baix, i tant la fiscalia com l'acusació popular se'l miraran amb lupa a fi de determinar si val la pena de continuar amb el procés.

Camps, mentrestant, podrà eixir al carrer amb el cap ben alt, no amagar-se'n i vantar-se, com va fer la setmana passada durant una entrevista telefònica, d'"haver lluitat contra tot un sistema". Un vot, només un, en té la culpa. Els més de tres milions i mig que havia aconseguit fins ara li importen poc. Vol començar de nou, de zero. D'un vot.